

[Svend Heiselberg]

også fremover vil blive administreret på en fornuftig måde.

Jeg vil gerne sige, at mindretalsindstillingen bl. a. er afgivet ud fra den betragtning, at vi ønsker, at der skal tages de størst mulige hensyn til bredejerne. Vi mener ikke, det kan være helt rimeligt, at kommuner og amter skal træffe afgørelse inden for deres egen regie.

Vi synes i det store og hele, at vi har fået en vandløbslov, som vi kan leve med, og hvor der er taget de størst mulige hensyn til bredejerne, hvilket vi også mener er rimeligt, samtidig med at vi har fået varetaget de miljømæssige hensyn.

Margrete Auken (SF):

Under førstebehandlingen af dette lovforslag fik i hvert fald jeg lejlighed til at underholde lidt om, hvad der sker, når man bruger et ord som »recipient« om den arme natur, og hvad der sker, når man på den måde kan komme til at afveje de mest horrible hensyn. Vi havde naturligvis håbet, at vi under udvalgsarbejdet kunne have fået bare en lille smule mere klarhed i retning af miljøinteresser ind i lovforslaget, men det har ikke været muligt. På den baggrund må vi alligevel stadig væk sige, at i betragtning af, hvordan det så ud, før vi fik lovgivning på dette område, er det et rimelig godt lovforslag, som vi kan støtte.

Men der er kommet et problem, fordi loven jo drejer sig om en hårfin balance mellem to modsatrettede hensyn; det er virkelig et tog med lokomotiv i hver ende, og det er altså noget med at holde balancen. Ministeren er gået med på et betækningsbidrag, hvor man, når man læser det igennem, siger: det var dog . . . Nu har den ene side fået hele vægten i det her spørgsmål, men når man læser lovforslaget, ser man, at det faktisk står alt sammen i bemærkningerne, samtidig med at der står alt det modsatte, det, som har med miljøet at gøre. Det, jeg meget gerne vil have ministeren til at svare på, fordi det er et spørgsmål om en hårfin balance, er, om dette betækningsbidrag betyder, at det har fået mere vægt end de øvrige bemærkninger, for det er klart, at det vil være af betydning for, om vi kan stemme for lovforslaget, at denne balance i lovforslagets bemærkninger i hvert fald er blevet opretholdt.

Om ændringsforslagene vil jeg sige, at vi naturligvis støtter vores eget, og at vi vil undlade at stemme til ændringsforslag nr. 2 og 3, da vi betragter dem som temmelig ligegyldige. Okkerstøtteordningen er det svært lige frem at stemme for i forlængelse af det, der skete med okkerproblemet i sidste samling. Men ændringsforslag nr. 4 vil vi stemme for, da det er umiddelbart rimeligt.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-demokraterne har også haft deres betænkeligheder med hensyn til de mange bemyndigelser, men vi er godt tilfredse med det resultat, der foreligger nu, og især med de tilkendegivelser, der er kommet fra ministeren i betænkningen. Vi mener, at der dermed er skabt god balance imellem landbrugsinteresser og miljøhensynene.

Vi kan stemme for flertallets ændringsforslag og vil stemme imod mindretallets.

Dræbye (RV):

Det radikale venstre kan også støtte lovforslaget med de ændringsforslag, som vil blive vedtaget her ved anden behandling. Vi har i vort betækningsbidrag, som hr. Finn Jørgensen gjorde opmærksom på det, peget på, at et enkelt problem efter vores opfattelse ikke er løst, og det er det forhold, at i en række tilfælde vil kommunalbestyrelsen komme til at optræde som første instans i behandlingen af sager, også i sager, hvori den selv er part. Det er rigtigt, at der er en sproglig uklarhed i formuleringen af mindretallets betækningsbidrag, idet det forudsætter, at der opnås forlig. Hvis ikke der opnås forlig, sker der en automatisk yderligere behandling af sagen, det skal jeg gerne bekræfte over for hr. Finn Jørgensen. Men i den situation har vi ikke syntes, det var rimeligt, at man skulle forestå forligsforhandlinger fra kommunalbestyrelsens side, idet det med en vis sandsynlighed kunne resultere i 1 af 2 udfald, hvoraf ingen er hensigtsmæssige.

Den ene situation, man kunne forestille sig, var, at man fik langt flere klager, end hvis det var en uvildig opmand, der forestod forligsforhandlingerne, fordi folk var utrygge ved, at en væsentlig part i sagen samtidig var den, der bar oplægget til forliget frem til afgørelse.